

УДК 620.9

Клопов І. О.

Донбаська державна машинобудівна академія

СУТНІСТЬ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОВЛЯВАЛЬНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Проаналізовано сучасні підходи до визначення понять «державне управління» та «державне регулювання» як методів державного впливу в теорії державного управління. Розглянуто доречність застосування даних понять до сфери економіки в цілому та відновлювальної енергетики зокрема. Обґрунтовано необхідність застосування державного регулювання як методу державного впливу в сфері відновлювальної енергетики.

Ключові слова: відновлювальна енергетика, альтернативна енергетика, державне регулювання, державне управління, механізм державного регулювання.

Постановка проблеми. Сучасні умови державотворення вимагають подальшого розроблення та запровадження, нарівні із державним управлінням, більш демократичних засобів впливу на всі сфери суспільного життя й адміністративно-політичні процеси. Викладене, безумовно, стосується й енергетичної сфери України. Одним із таких демократичних засобів є державне регулювання, яке набуває все більшого значення та поширення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що питання розмежування понять «державне управління» та «державне регулювання», а також визначення їх сфер впливу є актуальним серед дослідників, зокрема це В. Авер'янов, Г. Атаманчук, В. Бакуменко, Ю. Битяк, В. Колпакова, В. Мороз, М. Ткач, Н. Фесенко та ін. Необхідність змін методів державного впливу в відновлювальній енергетиці доводять Г. Гелетуха, С. Кудря, Г. Ситник, О. Суходоля, А. Шидловський та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Проте проблема чіткого розмежування між поняттями «державне управління» та «державне регулювання», а також особливостей їх застосування у конкретних сферах, зокрема у відновлювальній енергетиці залишається невирішеною, що актуалізує дане дослідження.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є визначення основних складових механізмів державного регулювання відновлювальної енергетики.

Досягнення мети обумовлено вирішенням таких завдань:

- проаналізувати особливості понять «державне управління» та «державне регулювання»;
- теоретично обґрунтувати застосування поняття «державного регулювання» до відновлювальної енергетики.

Виклад основного матеріалу. Аналіз особливостей застосування понять «державне управління» та «державне регулювання» у сфері відновлювальної енергетики слід розпочати з визначення сутності даних дефініцій, а саме з дослідження підходів до розуміння понять «управління» та «регулювання» в теорії управління, економічній та юридичній науці, оскільки галузь державне управління є міждисциплінарною та утворилася на перетині цих наук, що простежується, передусім, у термінологічному апараті.

Аналізуючи співвідношення державного регулювання з державним управлінням, К. Н. Нілов вказує на чотири основні підходи до вирішення цього питання в сучасній юридичній доктрині, які зводяться до (рис.1.): розмежування державного регулювання і державного управління як різних категорій; трансформації державного управління в державне регулювання в умовах ринкової економіки; включення державного управління до більш широкого поняття державного регулювання; визнання державного регулювання частиною державного управління [1].

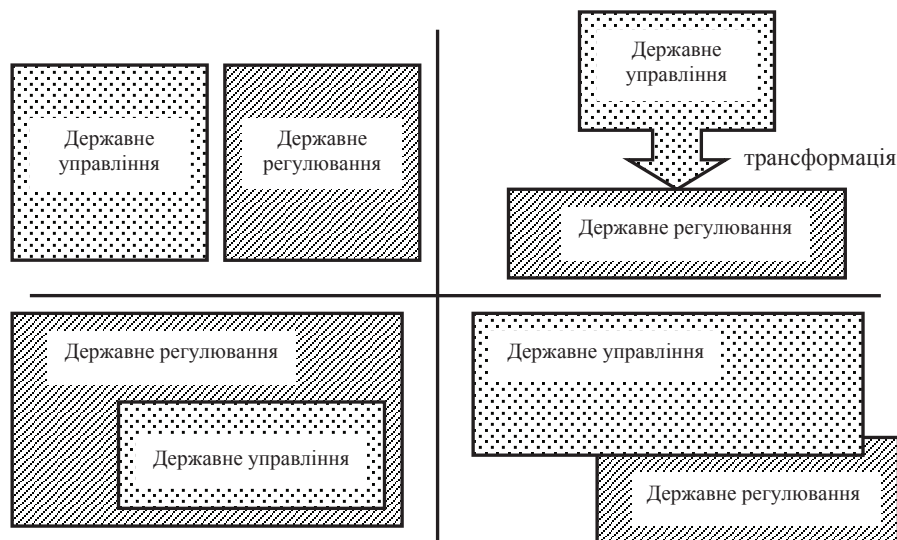

Рис. 1. Співвідношення державного регулювання з державним управлінням

Сприйняття державного регулювання як поняття ширшого за державне управління теж не позбавлене недоліків. Так, у рамках цієї концепції Є.Б. Кубко зазначає, що державне регулювання застосовується не тільки в межах виконавчої влади і передбачає не тільки вплив на об'єкти управління, а й вплив на суспільне середовище цих об'єктів. Причому державне регулювання не може бути використане без застосування методів безпосереднього впливу на об'єкти управління, і тому державне регулювання зрештою неможливе без державного управління.

На рівні загальної науки управління поняття «регулювання» та «управління» майже ніколи не використовуються як ідентичні, проте співвідношення між ними тлумачиться по-різному. Загально визнано, що регулювання й управління як соціальні явища, маючи спільну сферу застосування, передбачають різний за характером вплив на об'єкти управління з метою досягнення певних результатів, тобто реалізації встановлених цілей та завдань управлінського впливу.

Водночас регулювання інколи розглядається як одна із функцій управління, що зумовлено теоретичною невизначеністю співвідношення між даними поняттями.

У теорії юридичної науки В. Авер'янов визначає регулювання та управління як соціальні явища, що мають спільну сферу застосування, проте передбачають різний за характером вплив на об'єкти управління з метою досягнення певних результатів, тобто реалізації встановлених цілей та завдань управлінського впливу. Відповідно до даного підходу регулювання охоплює порівняно з управлінням ширшу сферу організаційної діяльності [2].

Сучасне вчення про державне регулювання, як категорію похідну щодо державного управління, про певну тотожність цих способів державного впливу сформоване у працях таких дослідників, як: Ю. Битяк [4], Є. Курінний [5] та інші. Однак попри визнання зазначеними авторами управлінської природи державного регулювання, сутність останнього, завдяки окремим елементам, особливостям державного управління, розкривалася ними по-різному, тобто неоднозначно. Так, в основному, державне регулювання розглядається як: діяльність абсолютно тотожна державному управлінню; видова категорія державного управління; функція державного управління [6].

Щодо економічної науки, то дослідниками управління визначається як «систематичний вплив на об'єкт або його підрозділи з метою забезпечення його життєдіяльності, злагодженої роботи і досягнення кінцевого результату» [2]. Водночас «регулювання» тлумачиться як «діяльність із підтримки в динамічній системі управління вироб-

ництвом заданих параметрів, з метою зберегти стан упорядкованості, котрий задається функцією організації як у підсистемі виробництва, так і в підсистемі управління».

Деяко інший підхід демонструють Г. Атаманчук та М. Ткач у своїх дослідженнях співвідношення цих понять (табл. 1).

На думку російського дослідника П. Синютіна, принципова різниця між термінами «управління» і «регулювання» – це відсутність директивного впливу на об'єкт регулювання з метою його переходу в певний стан. Система регулювання встановлює ряд вхідних параметрів об'єкта регулювання з метою отримання заданого комплексу вихідних параметрів. При цьому траєкторію руху, кожного поточного стану з безлічі станів, заданих вхідними параметрами, об'єкт регулювання вибирає сам [7].

У науці державного управління сформувався певне розуміння сутності державного регулювання, незважаючи на різні підходи до його змістовного наповнення. У таблиці 2 наведено визначення терміну «державне регулювання», які розкривають його сутність [8].

Аналізуючи дані визначення, можемо стверджувати, що процес регулювання є вужчим за управління і є способом, тобто низкою конкретних дій для досягнення поставлених цілей процесу управління, тобто державне управління та державне регулювання є взаємодоповнюючим і їх існування окремо неможливе.

Основою державного регулювання економіки має бути системний підхід [9]. Очевидно, що держава регулює економічні процеси, виконує соціально-економічні та правові функції за допомогою комплексу засобів, важелів, методів та інструментів, у результаті чого забезпечується реалізація поставлених державою перед органами державної влади цілей, які трансформуються в їх основні завдання та функції [10].

Найбільш вдало систему засобів та інструментів державного регулювання описав О.Г. Мордвінов, які за спорідненими ознаками автор об'єднав у такі групи:

1. Засоби державного регулювання: адміністративні (стандарты, дозволи, ліміти, заборони, обмеження, нормативи, штрафи); економічні (податки, державні інвестиції, закупівлі, субсидії, дотації, кредити, позички, ціни на сільськогосподарську продукцію); інформаційні (публікації у засобах масової інформації, документи).

2. Інструменти державного регулювання: законодавчо-правові (закони, постанови, укази); нормативно-адміністративні (розпорядження, рішення, вказівки, накази, інструкції, правила, положення, договори); організаційно-економічні (плани, проекти, державний та місцевий бюджети,

Таблиця 1

Порівняльна характеристика понять «державне управління» та «державне регулювання» [3]

Критерій	Державне управління	Державне регулювання
Сутність	форма реалізації виконавчої влади	
Суб'єкт	здійснюється органами виконавчої влади, публічні органи, що мають виконавчі функції	
Повноваження суб'єкта	суб'єкт має повноваження з перевірки законної діяльності, що є об'єктом управління, а також втручання в діяльність та її припинення	суб'єкт має можливість проводити перевірку тільки на предмет законності діяльності об'єкту, діяльність якого регулюється
Об'єкт впливу	об'єктом виступають суспільні відносини, що реалізують відповідні інституції	об'єктом є середовище, що оточує суб'єкт-інституцію
Форма впливу	наявність у суб'єктів управління підлеглих їм об'єктів та безпосередній вплив на їх діяльність	опосередкований вплив переважно на організаційно не підпорядковані об'єкти

державне замовлення й державний контракт, договори, цільові програми, прогнози) [11].

А. Ф. Мельник, І. Р. Михасюк також розподіляє засоби державного регулювання на дві групи [12]:

– прямого державного впливу, тобто через систему державного замовлення та державних контрактів, встановлення норм та стандартів, законодавчі акти, прогнози, цільові комплексні програми розвитку та з деяких галузей державного бюджету;

– опосередкованого впливу, тобто через державні кредити, дотації, податкові пільги, субсидії, ціни тощо.

У свою чергу, засоби та інструменти державного регулювання реалізуються через методи державного управління, тобто способи державно-управлінського впливу.

У переважній більшості наукових досліджень визначаються класично прямі методи державного регулювання (законодавче регулювання умов наймання та використання робочої сили, стимулювання створення нових робочих місць, заходи щодо збереження та підвищення рівня зайнятості на підприємствах) та непрямі (державна фінансова політика, монетарна, фіскальна, виплати різних видів допомоги) [13].

В. Є. Воротін також визначає основні методи державного регулювання економіки як «способи впливу держави на сферу підприємництва, інфраструктури ринку, некомерційний сектор економіки з метою створення умов їх ефективного функціонування відповідно до напрямів державної економічної політики, кожен з яких ґрунтується на використанні сукупності інструментів (регуляторів, важелів)» [14].

Автор вважає, що основним інструментом пря-

мого державного регулювання є нормативно-правові акти, макроекономічні плани, цільові програми розвитку, державні замовлення, державні бюджети, тощо. До методів непрямого регулювання відносять інструменти фіскальної, бюджетної, грошово-кредитної, інвестиційної, амортизаційної, інноваційної економічної політики тощо.

Мордвінов О. Г. до методів державного регулювання відносить наступні: правові; адміністративні; організаційно-економічні; економічні; соціально-психологічні [11].

Качан Є. П. виділяє основні функціональні блоки методів державного регулювання, які дають змогу охопити набір його інструментів та засобів [15]: нормативно-правові; соціально-економічні; фінансово-вартісні; організаційно-економічні.

Форми державного регулювання спрямовані на оптимальне поєднання методів (адміністративних, економічних, спеціальних), формування сприятливих економічних умов та забезпечення мотиваційних чинників. Призначення і зміст окремих форм державного регулювання представлені на рис. 2.

Оскільки методологія державного регулювання економіки – це підходи, принципи та логіка управління соціально-економічним розвитком країни [16], то до структури механізму державного регулювання економіки слід включити низку принципів як основних вихідних положень, незаперечних вимог, дотримання яких сприятиме ефективному його функціонуванню. Принципи державного регулювання економіки стали предметом окремої наукової дискусії (табл. 3).

Особливе значення у механізмі державного регулювання розвитку економіки мають принципи регулювання. Їх дотримання має забезпечити уникнення суб'єктивізму під час втручання

Таблиця 2

Визначення терміна «державне регулювання» [8, 9]

Автор	Визначення поняття
А. Булатов	система типових заходів законодавчого, виконавчого та контролюючого характеру, здійснюваних уповноваженими державними установами та громадськими організаціями з метою стабілізації та пристосування соціально-економічної системи до умов, що змінюються
Л. Дідківська, Л. Головка	система заходів держави для здійснення підтримуючої, компенсаційної та регулюючої діяльності держави, спрямованої на створення нормальних умов ефективного функціонування ринку та вирішення складних соціально-економічних проблем розвитку національної економіки й усього суспільства.
Д. Зухба, Е. Зухба, Н. Каптуренко	комплекс економічних і політичних заходів, які здійснюють державні органи з метою координації економічних процесів, спрямованих на підтримку оптимальних пропорцій єдиного виробництва і запобігання в ньому кризовим ситуаціям
А. Савченко, Г. Пухтаевич	діяльність держави щодо створення правових, економічних і соціальних передумов, необхідних для функціонування економічного механізму, згідно з цілями й пріоритетами державної економічної політики, заради реалізації національних інтересів держави
І. Михасюк	комплекс заходів держави, спрямованих на скерування суб'єктів економічної діяльності в напрямі, необхідному для досягнення поставлених органами державної влади й управління цілей
Л. Ходов	система типових заходів законодавчого, виконавчого і контролюючого характеру, здійснюваних правомочними державними установами і громадськими організаціями з метою стабілізації і пристосування існуючої соціально-економічної системи до умов, що змінюються
Словник-довідник «Державне управління та державна служба»	здійснення державою комплексних заходів (організаційних, правових, економічних тощо) у сфері соціальних, економічних, політичних, духовних та інших суспільних процесів з метою їх упорядкування, встановлення загальних правил і норм суспільної поведінки, а також запобігання негативним явищам у суспільстві
Державне управління: словник-довідник	вплив держави на економічну систему, спрямований на досягнення цілей її економічної політики.
Словник термінів і понять з державного управління	економічний метод державного управління, який є системою типових заходів законодавчого, виконавчого і контрольного характеру, що здійснюється відповідними державними органами та громадськими організаціями з метою стабілізації та пристосування існуючої соціально-економічної системи до постійно змінюваних умов
Енциклопедія державного управління	це сукупність інструментів, за допомогою яких держава встановлює вимоги до підприємств і громадян. Воно включає закони, формальні і неформальні розпорядження і допоміжні правила, що встановлюються державою, а також недержавними організаціями або організаціями саморегулювання, яким держава делегувала регуляторні повноваження.

Рис. 2. Форми державного регулювання економіки

Таблиця 3

Підходи до класифікації принципів державного регулювання економіки [16]

Автори	Класифікація принципів ДРЕ
Н. Б. Антонова, О. Б. Хорошко	Об'єктивні вимоги: адекватність, комплексний підхід, цілісність системи. Характеристики системи: організованість, ієрархічність і багаторівневність, нерозривна єдність із зовнішнім оточенням і середовищем. Загальні принципи державного управління: єдність економіки і політики, єдність централізму й самостійності, науковості, ефективності, сполучення загальних і локальних цілей
В. М. Гриньова	Регулювання економіки, відповідальність за прийняття рішень і кінцеві результати, високий професіоналізм суб'єктів державного регулювання економіки, ефективне використання ресурсів, пріоритетність розв'язуваних проблем, орієнтованість на забезпечення економічного розвитку та на його основі соціального благополуччя для всього населення
Л. І. Дідківська	Науковість, погодження інтересів, цілеспрямованість, пріоритетність, системність, комплексність, принцип адаптації, достатності, принципи організаційно-правового та економіко-організаційного забезпечення
Н. А. Панчук	Системність, безперервність, єдність розвитку, обґрунтованість, об'єктивність, економічність, обов'язковість, професіоналізм
Д. М. Стеченко, ***Л. А. Швайка	Загальні: принципи пріоритету права над економікою, ефективності, справедливості, стабільності, системності державного впливу, адекватності, оптимального поєднання адміністративно-правових і економічних важелів, поступовості та етапності, забезпечення єдності стратегічного і поточного державного регулювання та його оперативності, дотримання вимоги матеріально-фінансової збалансованості. ***Нові принципи: бюджетної політики та податкового регулювання зовнішньоекономічної діяльності

у функціонування ринкового механізму регулювання економіки, а також узгодження економічних інтересів учасників ринку.

Крім того, не визначивши основних принципів державного регулювання, не має сенсу формувати конкретні складові механізму державного регулювання економіки в цілому та розвитку відновлювальної енергетики зокрема.

У довідковій літературі «принцип» визначається як переконання, погляд на речі або вихідне положення будь-якої теорії, вчення.

На наш погляд, основними принципами державного регулювання розвитку відновлювальної енергетики мають бути: пріоритетність та енергетичний протекціонізм; системність і комплексність; передбачуваність і прозорість; послідовність і справедливість; зрозумілість та ефективність; екологічна доцільність.

Саме в разі дотримання цих принципів можуть відкритися нові можливості розвитку енергетичного сектора при застосуванні механізму державного регулювання галузі.

Оскільки адекватність державного регулювання економіки вимогам і пріоритетам державного управління забезпечується реалізацією функцій державного регулювання економіки та вирішенням поставлених завдань, вважаємо за необхідне внести їх компоненти в механізм державного регулювання відновлювальної енергетики.

У наукових публікаціях серед функцій державного регулювання виділяють такі [16]:

- цільову (визначення цілей, пріоритетів та основних напрямів розвитку національної економіки);

- стимулюючу (формування регуляторів, здатних ефективно впливати на діяльність господарських суб'єктів і спрямовувати економічні процеси в бажаному для суспільства напрямі);

- нормативну (держава за допомогою законодавчих актів встановлює певні «правила гри» для суб'єктів економіки);

- коригувальну (коригування розподілу ресурсів в економіці для розвитку прогресивних про-

цесів, усунення негативних зовнішніх ефектів тощо);

– соціальну (державне регулювання соціально-економічних відносин, перерозподіл доходів, забезпечення соціального захисту й соціальних гарантій, збереження навколишнього середовища, безпосереднє управління неринковим сектором економіки – регулювання державного сектора економіки, створення суспільних благ);

– контрольну (державний нагляд і контроль за виконанням установлених «правил гри», економічних, екологічних, соціальних стандартів).

Удосконалення основ державного регулювання з метою підтримки конкуренції є абсолютно необхідним у світлі розвитку відновлювальної енергетики. До питання про цілі та завдання державного регулювання енергетики вчені підходять з різних позицій.

Державне регулювання енергетики О. Ставицька визначає як вплив держави відповідними засобами на відтворювальні процеси в енергетиці та процеси споживання енергетичної продукції з метою зорієнтувати суб'єктів господарювання й окремих громадян на досягнення цілей і пріоритетів державної політики суспільного розвитку. Державне регулювання – це майже всі функції держави, пов'язані з економічною та економіко-соціальною діяльністю, покликані забезпечити умови функціонування ринкової економічної системи.

В. Геєць пропонує таке визначення державного регулювання енергетики, як здійснення впливу органами державного управління у межах чинного законодавства на суспільно-економічні відносини,

що виникають під час задоволення енергетичних інтересів будь-якими суб'єктами у державі, який виявляється у формі встановлення альтернативних варіантів (правил) поведінки учасників таких відносин з метою всебічного врахування їх інтересів і забезпечення сталого економічного розвитку держави [17].

С.В. Бедін визначає державне регулювання електроенергетичної галузі як здійснення впливу органами державного управління в межах чинного законодавства на суспільно-економічні відносини, котрі виникають під час задоволення енергетичних інтересів будь-якими суб'єктами у сфері виробництва, передачі та постачання електричної енергії, що виявляється у формі встановлення альтернативних варіантів (правил) поведінки учасників таких відносин з метою всебічного врахування їх інтересів та забезпечення сталого економічного розвитку держави [6].

Отже, механізм державного регулювання розвитку відновлювальної енергетики будемо розглядати як систему (рис. 3), що становить компонентну структуру.

Її складові – це цілі, завдання, принципи, функції, суб'єкти й об'єкти, методи і форми державного регулювання відновлювальної енергетики, які у своїй взаємодії та взаємозв'язку обумовлюють економічну політику країни, а її реалізація сприятиме досягненню стратегічної мети і виконанню регулюючої функції держави у сфері державного управління. Відповідно до цього механізму розкривається сутність державного регулювання відновлювальної енергетики, яка проявляється в забезпеченні відносин між суб'єктами державного

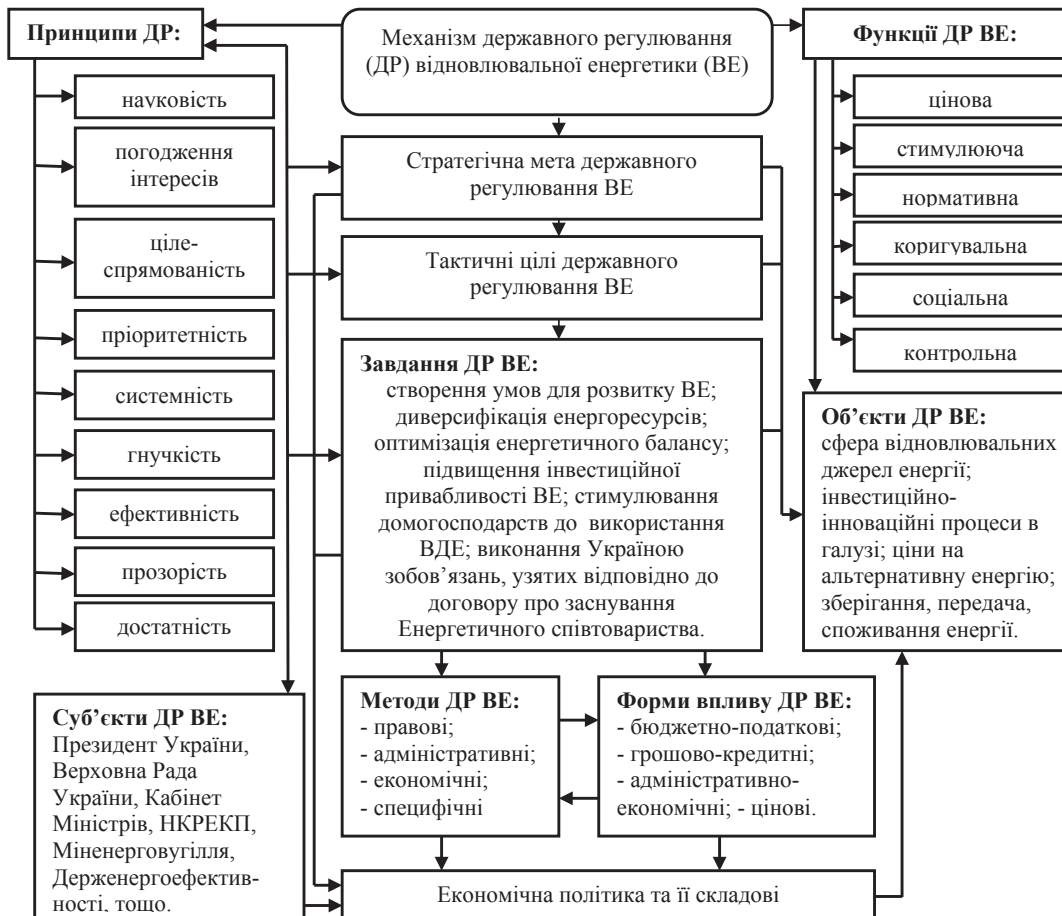

Рис. 3. Механізм державного регулювання розвитку відновлювальної енергетики

регулювання та об'єктами, які утворюють цілісну систему з асиметричним впливом її елементів [16].

Висновки і пропозиції. За результатами теоретичного вивчення представлених у науковій літературі розробок щодо розвитку державного регу-

лювання та дослідження дії механізмів державного регулювання через певні форми, методи, важелі й інструменти впливу, систематизовано базові характеристики системи державного регулювання розвитку сфери відновлювальної енергетики.

Список використаних джерел:

1. Бурило Ю. П. Сутність державного регулювання в інформаційній сфері господарювання / Ю. П. Бурило // Вісник Вищої ради юстиції. – 2013. – № 3. – С. 111-122.
2. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України / В. Б. Авер'янов. – К. : Юрид. Думка, 2004. – 584 с.
3. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления. Курс лекций / Г. В. Атаманчук – М. : Юрид. л-ра, 1997. – 400 с.
4. Битяк Ю. П. Адміністративне право України: підруч. / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко. – К. : Юрінком Інтер, 2010. – 544 с.
5. Курінний Є. В. Предмет і об'єкт адміністративного права України: монографія / Є. В. Курінний. – Д. : Юрид. акад. МВС України, 2011. – 340 с.
6. Бедін С. В. Основні теоретичні положення державного регулювання в електроенергетиці / С. В. Бедін // Держава та регіони. Сер. : Державне управління. – 2013. V № 1. – С. 49-53.
7. Синютин П. А. Формирование системы государственного регулирования рынка энергоснабжения в Российской Федерации / П. А. Синютин. – М. : Экономика, 2009. – 251 с.
8. Смірнова О. М. Визначення поняття державного регулювання психологічного захисту у сфері цивільного захисту України / О. М. Смірнова // Теорія та практика державного управління. – 2013. – Вип. 2. – С. 219-226.
9. Мироненко М. Ю. Необхідність державного регулювання економічного розвитку у сучасних умовах / М. Ю. Мироненко // Ефективність державного управління. – 2012. – Вип. 32. – С. 433-440.
10. Загвойська О. Основні механізми державного регулювання зайнятості сільського населення // Державне управління: теорія та практика: Електрон. Фах. Журн. – 2005. – № 2.
11. Мордвінов О. Г. Управління аграрним природокористуванням в умовах ринкової трансформації : монографія / О. Г. Мордвінов. – К.: УАДУ, 2000. – 344 с.
12. Михасюк І. Р. Державне регулювання економіки. / І. Р. Михасюк, А. Д. Мельник, – К. : Атіка, Ельга-Н, 2000. – 592 с.
13. Іванченко А. Основні складові механізмів державного регулювання зайнятості населення в Україні / А. Іванченко // Публічне управління: теорія та практика. – Х., 2012. – Вип. 1 (9). – С. 111-117.
14. Воротін В. Є. Макроекономічне регулювання в умовах глобальних трансформацій: монографія / В. Є. Воротін. – К. : УАДУ, 2002. – 392 с.
15. Качан Є. П. Принципи та методи формування регіональної політики ринку праці / Є. П. Качан // Зайнятість та ринок праці: міжвідом. Наук. Зб. – К., 2001. – Вип. 15. – С. 3-16.
16. Чечель О. М. Бібліографічний опис для цитування: Чечель О. М. Принципи та механізм державного регулювання економіки / О. М. Чечель // Вісник Академії митної служби України. Сер. : Державне управління. – 2013. – № 2. – С. 103-111.
17. Геєць В. М. Пріоритети національного економічного розвитку в контексті глобалізаційних викликів: монографія / В.М. Геєць. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2008. – 389 с.

Клопов І. А

Донбасская государственная машиностроительная академия

СУЩНОСТЬ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ВОЗОБНОВЛЯЕМОЙ ЭНЕРГЕТИКИ

Резюме

Проанализированы современные подходы к определению понятий «государственное управление» и «государственное регулирование» как методов государственного воздействия в теории государственного управления. Рассмотрена уместность применения данных понятий к сфере экономики в целом и возобновляемой энергетики в частности. Обоснована необходимость применения государственного регулирования как метода государственного влияния в сфере возобновляемой энергетики.

Ключевые слова: возобновляемая энергетика, альтернативная энергетика, государственное регулирование, государственное управление, механизм государственного регулирования.

Клопов І. О.

Donbass State Engineering Academy

ESSENCE OF STATE REGULATION RENEWABLE ENERGY

Summary

The modern approaches to the definition of the concepts of "state administration" and "state regulation" as the methods of state influence in the theory of state administration are analyzed. The appropriateness of applying these concepts to the sphere of the economy as a whole and renewable energy in particular is considered. The necessity of using state regulation as a method of state influence in the field of renewable energy is substantiated.

Keywords: renewable energy, alternative energy, state regulation, public administration, state regulation mechanism.